

Natječaj za kratku priču za mlade Tipka

PRVO MJESTO

Josip Tomić: Očaj putujućeg čovjeka

Probudio sam se na kauču. Isprva mi se učinilo da u prostoriji nema nikoga, a onda sam ugledao Gabrijela koji je ležao na podu i gledao jutarnje vijesti. Dobro jutro, rekao je ne pogledavši me. Pridigao sam se i protrljao oči. Pitao sam ga gdje su ostali. Otišli su, rekao je. – Gdje su otišli?

– U onaj kafić u kojem smo bili neki dan.

Odgledali smo vijesti iz sporta u tišini. Voditelj vremenske prognoze je najavio da će vrijeme biti pretežno vedro diljem zemlje i poželio nam ugodan ostatak dana. Protegnuo sam se i otišao u kupaonicu. Nakon pišanja sam oprao ruke, a zatim sam stajao pred ogledalom, zagledan u svoj blijedi odraz. Približio sam lice staklenoj površini i fokusirao se na zjenicu desnog oka. Zjenica je odražavala moje približeno lice, motrila je sebe i okolinu oko sebe, motrio sam sliku u slici, lice u zjenici, zjenicu u licu i tako u nedogled. Hladno oko fotoaparata, želatinasto meso impregnirano električnim impulsima, crna rupa koja se širi i sužava i usisava svijet. Zjenica me promatrala, i više nisam znao s koje strane ogledala se nalazim. Učinilo mi se da se počela širiti izvan vlastitih granica, da se savršena kružnica crnog bazena pod utjecajem plime propinje i prelijeva, nadire u područje šarenice i naplavljuje ga. Odmaknuo sam lice od ogledala i izašao iz kupaonice. Potražio sam svoje stvari i presvukao se. Gabrielu sam pružio novčanicu od sto kuna i rekao mu da naruči taksu.

– Ovdje nemamo taksije.

– Onda nazovi susjeda. Trebam prijevoz do kolodvora. Reci da ću platiti.

Susjeda Ružena me odvezla na kolodvor. Putem nismo progovorili ni riječi. Kada smo stigli, pružio sam joj novčanicu od sto kuna. Nije ju ni pogledala, samo je odmahнула rukom. Kupio sam kartu i sjeo na klupu do plavokose djevojke, koja je lakirala nokte i klimala glavom, naprijed-nazad, u nekom hipnotičkom ritmu, zanesena zvukovima koji do mene nisu dopirali. Nakon nekoliko minuta spremila je lak, izvadila slušalice iz ušiju, ustala se i otišla. Čelavi

muškarac u bijeloj potkošulji sjedio je na tračnici i čitao novine. Sunčeva svjetlost obasjavala je njegove nabrekle mišice. Na ramenu je imao tetoviranu WC školjku u duginim bojama, s podignutom daskom. Zapalio sam cigaretu i nazvao Lidiju.

– Pobogu, gdje si ti? – rekla je.

– Na južnim obroncima Sahare. Jašem devu koja se zove Ružena. Vrhunski smo tandem, mogli bismo daleko dogurati. Krajnji cilj nam je Tanzanija. Želimo posjetiti tvoje rođake.

– Kako god ti kažeš. Jučer si previše popio. Spavali smo zajedno, ali nije bilo seksa. Zaspao si dok sam ti otkopčavala remen.

– Dijana mi to nikada ne bi oprostila.

– Isuse, Erneste, Dijana se vjerojatno ševi s anđelima na nebu.

– Pijana si.

– I ne samo to.

– Odlično.

– Znala sam da u tebi čuču Kristov vikar.

– Kojim povodom?

– Preživjeli smo. Smrt nas nije blagoslovila. Virus je katapultiran na Mjesec. Znaš li što se nalazi na tamnoj strani Mjeseca?

– Ne znam.

– Galaktički vojni kamp za mlade vanzemaljce, Anunnakije s nunčakama i mačetama, želatinaste reptile koji su nastanjeni u sedmoj dimenziji. Oni upravljaju svijetom.

Otresao sam pepeo i počeo se po lijevom obrazu. Pitao sam se ima li to neko dublje značenje. Do mene je sjelo debelo dijete sa zelenim sladoledom u ruci. Majka je stajala iz njega i skrivečki kopala nos.

– Osjećam se sjajno. – rekla je Lidija – Mislim da sam shvatila što želim od života. Ti mene uopće ne poznaješ. Ja sam jezgra svih atoma. Ja sam elementarna čestica koja se zove zlo. Ja

sam zapeta puška, naoštren kolac i svjetlo svijeta. Ja sam suština u kapljici kiše, u kapljici krvi, u kapljici sperme. Moje srce je alarm koji otkucava ponoć. Osjećam kako se urušavam.

– Sjajno. Nastavi.

– Želim se useliti u utrobu polarne krijesnice i sanjati slonove.

– Nastavi.

– Bog je dugokosa nimfa koja stoji pred ogledalom s mobitelom u ruci. Bog je teniska loptica koja pluta žutim oceanom. Bog je smijeh u toploj noći. Bog je Andrićeva rečenica. Treće oko mi vibrira. Mali Princ je rekao da je ono bitno očima nevidljivo. Samo se srcem dobro vidi.

– Jerzy Lec je zapisao da ljudi s velikim srcem imaju problema s ravnotežom.

– I ljudi s velikim mozgom.

– I ljudi s velikim grudima.

– I ljudi s velikim mudima.

– I ljudi s velikim mandulama.

– I ljudi s velikim kreditima.

– I ljudi s debelim vaginalnim zidovima.

– Moji zidovi su od fosfora. Ja sam protupožarna jedinica. Ubijam dabrove i razgovaram s drvećem. Moja najbolja prijateljica je spužva za pranje suđa. Vidjela sam Krista u pekari na Kvatriću.

– Što je rekao?

– Zbogom, dragi Erneste, pozdravi svoju tugu.

U vlaku su me napali lokalni navijači, njih četvorica, mene i gospodina s kojim sam bio u kupeu. Upali su u kupe i pitali nas za koga navijamo. Ja sam rekao da navijam za Tottenham, a gospodin je rekao da preferira košarku. Mene su dvaput udarili u lice, a njega triput. Dok je

brisao krv s lica shvatio sam da izgledom podsjeća na Aleksandra Vučića. Navijači su se nakon deset minuta vratili i rekli da se ispričavaju, da je došlo do zabune, da su nas zamijenili s nekim. Gospodin i ja smo šutjeli i gledali u pod. Kad su otišli, pogledao me i upitao:

– Znete li što je *MacGuffin*?

– Ne znam.

– Vi ste trideset i sedma osoba koja mi je odgovorila da ne zna. Samo dvije osobe su mi rekle da znaju što je *MacGuffin*. Moja pokojna sestra i moj pokojni zaručnik. Prije dvije godine su zajedno pobjegli u Dansku, vjenčali se i dobili sina. Jutros mi je tetka javila da su jučer poginuli u prometnoj nesreći.

– Žao mi je.

– Hvala vam. – rekao je i obrisao nekoliko suza – Vi ste pristojan čovjek. Ne znam puno toga, ali znam da Bog ne voli izdajice.

Izašao sam iz vlaka i prošetao gradom. Na Marulićevom trgu sreo sam jednu prijateljicu, umirovljenu bacačicu kladiva. Ispričao sam joj što mi se dogodilo u vlaku.

– Nasilje je posvuda. – rekla je – Prošli tjedan sam dobila kaznu od petsto kuna zato što nisam držala ruku na srcu dok je svirala himna. Bila sam na svečanoj komemoraciji kod predsjednice. Bilo je hladno, tako da sam cijelo vrijeme držala ruke u džepovima. Kad je himna završila, okružili su me ljudi u crnom i priveli. Objasnili su mi da je zakonom regulirano da se za vrijeme himne ruke ne smiju držati u džepovima.

– Ne razumijem. Desna šaka ti je amputirana, zar to nisu uzeli u obzir?

– Nije ih bilo briga.

– Bog ne voli izdajice.

– Tako nekako. Ova zgrada je prekrasna – pokazala je na zgradu Rudolfa Lubynskog – Drago mi je što smo se sreli. U mojoj je ulici jedan čovjek visio s balkona. Rukama se držao za ogradu i pokušavao podići, mlatarao je nogama i teško disao.

– Što se događa? – upitao sam – Trebate li pomoć?

– Ništa ne brinite. – rekao je – Radim zgibove.

Otuširao sam se, otvorio bocu vina, izašao na balkon i zapalio cigaretu. Dvije djevojke sjedile su na balkonu zgrade preko puta, pile pivo iz limenke, pričale. Obje su bile u kućnim haljinama i imale viklere u kosama. Dolje, na parkingu, susjed Zlatko je podučavao svoju kćer kako da promijeni gumu na automobilu, a tamo, malo dalje, u obližnjem parku, u polumraku, ljudi su šetali pse i potihom razgovarali. Iz džepa sam izvukao nekakav stari račun i olovku, i zapisao sljedeće stihove:

Moj printer i ja

sjedimo na balkonu,

pričamo o životu

i pijemo gemove.

Kaže on da nakon dva gema

više ne može printat u boji.

Odgovaram da ja vidim boje

tek nakon dva gema.

Kaže on:

ti si jebeni alkoholičar.

Kažem ja:

ti si jebeni printer.

